

[Steen Folke.]

skulle være en kurs som den, der bliver fulgt ved et andet, unavngivet universitetscenter.

Ordføreren for forslagsstillerne (Dohrmann) (FP):

For ikke så mange år siden, nærmere betegnet i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne, troede samtlige partier herinde i folketinget, at Danmarks fremtid burde hvile på, at næsten alle fik en akademisk uddannelse. Man vedtog at opføre Roskilde universitetscenter, man vedtog at bygge Ålborg universitetscenter, og da man således var kommet ud på overdrevet, vedtog man minsandten også en paragraf i loven, som siger, at der senere skal opføres et universitet i Ribe-Esbjerg-området. Ikke fordi der er behov for det, men mere på grund af nogle lokale røster, som ud fra lokalpolitiske interesser hævdede, at når der nu skulle opføres universiteter i både øst og nord, så burde der også ligge et i vest. Ud fra rent stemmemæssige betragtninger vedtog folkettinget dengang, at der senere skulle opføres et universitet i Esbjerg-Ribe-området.

I dag ved vi alle sammen, uanset partifarve og uanset, hvad de forskellige ordførere har stået og sagt her i dag, at tiden ikke er inde til at bygge flere universiteter. Derimod er der behov for at lukke et par stykker af de allerede eksisterende. Selv undervisningsministeren har foreslået en adgangsbegrænsning til de allerede eksisterende læreanstalter.

Derfor er det kun vildledende for svage lokale sjæle at have den paragraf stående i loven om, at der på et senere tidspunkt skal opføres et universitet i Esbjerg. Man pøser lokalt en masse penge ud til noget, som alle i hvert fald herinde ved ingen fremtid har. Derfor er det både nedslående og for dårligt, at alle partier ikke tør indrømme og gøre klart, at vedtagelsen om Esbjerg universitet var en fejltagelse. Men man er bange for at tabe ansigt udadtil. Jeg tror, at det efterhånden er ved at være en udbredt opfattelse ude i befolkningen, at man gerne ser de gamle partier ændre opfattelse, således at mange af de love, som er vedtaget, og de fejlgreb, som er begået, bliver ændret.

Alle ved, at vores økonomiske situation er meget vanskelig. Ifølge pressen har der så sent som i nat været forhandlet om store

afgiftsforhøjelser. Jeg vil da gerne opfordre til, at vi alle sammen får fjernet alle de tabelige love og bestemmelser, som koster en masse penge, og som ikke gavner noget som helst ud over den lille kreds af lokale, som gerne vil have et universitet, f. eks. at prale med, hver gang de får gæster. Det er jo ikke andet end prestige. Vi ved alle sammen, at det ikke bliver til noget i vores levetid.

Tove Nielsen (V):

Ja, hr. Dohrmanns indlæg bar i hvert fald tydeligt præg af, at hr. Dohrmann overhovedet ikke har forstået, hvad det, man arbejder med i det sydjyske område, drejer sig om. Der er jo ikke tale om, at man skal have en overproduktion dernede af akademikere. Der er jo netop tale om, at man skal forsøge bl. a. at samarbejde de uddannelsesinstitutioner, der findes. Jeg sagde jo også i mit indlæg, at vi på et senere tidspunkt — og det er klart, at det tidspunkt må komme — skal diskutere, hvilke forskellige uddannelsesgrene man skal lægge derned.

Jeg synes, det er hånlige ord at komme her og sige, at det, det drejer sig om, er prestige i at have noget, der hedder et universitetscenter anbragt i Esbjerg, og at der overhovedet ikke er fremtid i det, man laver dernede. Jeg vil i hvert fald gerne tage afstand fra denne vurdering og sige, at jeg overhovedet ikke kan være enig med hr. Dohrmann. Det tilkommer, mener jeg, ikke hr. Dohrmann ud fra det, han er valgt på som medlem af folketinget, at vurdere, om der er fremtid i det, man f. eks. forsker i på nuværende tidspunkt i det sydjyske område.

Der er i hvert fald heller ikke tale om, da man i 1970 vedtog loven, at det drejede sig om stemmemæssige betragtninger. Det drejede sig ganske simpelt om — det burde hr. Dohrmann vide; når man fremsætter et sådant lovforslag, så forventes det, at man i hvert fald har sat sig ind i, hvad der skete dengang — at der var flere byer, som gerne ville have centeret. Man kunne jo ikke blive ved på denne måde, og derfor skulle man have en afgørelse, så man vidste, hvor det nye sted skulle være. Det var kort og godt baggrunden for den vedtagelse, der fandt sted i 1970.

Så derfor må jeg sige, at jeg er blevet endnu mere bestyrket i, at der overhovedet